

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

XI. Perperam locum hunc interpretatus est Josephus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

1. Mach. 12.
21. in quo agitur de Iudæorum & Spartanorum germanitate.
Strab. libr. 10.

Plut. Pyrrh.

Joseph. Antiq. libr. 12. cap. 5.

Steph. in Iudæa.

Perperam locum hunc interpretatus est Joseph. Antiq. libr. 13. cap. 5.

fuisse diximus, lux accedere potest obscuro Machabaici prioris loco, ubi Spartanorum rex Arius Oniæ Judæorum Pontifici hæc scribit: *Inventum est in Scriptura de Spartatis & Iudæis, quoniam sunt fratres, & quod sunt de genere Abraham.* Docet Strabo Lyctum, Gortynam, aliasque urbes Creticas à Spartanis fuisse conditas, Lycurgum in Cretam abiisse, indeque leges suas in patriam reportasse, ac utroque simillimos usos moribus & institutis: quod & Plato docet in primo De legibus, & Aristoteles in secundo Politicorum. Lacedæmonii autem cum florent omnibus copiis, credibile est Cretenses Spartanæ originis gloriam, aliquot tantum civitatum suarum propriam, ad totam gentem Creticam prorogasse, seque Sparta oriundos iactasse: nec abnuisse Spartanos, laudi sibi ducentes auctores haberi clarissimæ gentis. Credebant præterea Cretenses, vel credere se fingebant, Judæos ex se prodiisse: unde & hos quoque, tanquam progeniem suam agnoscerent poterant Lacedæmonii, ac proinde arbitrari communem sibi esse cum Cretensibus & Judæis originem, quemadmodum filii, patris, & avi communis origo est. Videtur autem opinio ista, tum cum in Creta esset, imbutus fuisse Arius: scriptum enim reliquit Plutarchus Arium Gortyniis suppetias latum ivisse in Cretam. Ergo cum pro certo haberi sciret Abrahamum vetustissimum ac nobilissimum Judaicæ gentis auctorem & parentem esse, eum quoque genti suæ parentem asciscendum ratus esse: non quod ita ipsi esset fortasse persuasum, sed quod in rebus favorabilibus, cum ignoratur veritas, figmenta pro veris habere deceat, ad eamque simulationem Lacedæmonios gratia Judaicæ gentis invitaret. Sic Turcæ, cum oppugnarent Græciam, ut à mittendis ipsi subsidiis Italos averterent, scribebant ad summos Pontifices Turcicam & Italiam gentem à Trojanis ducere originem, qui cum à Græcis olim magnis calamitatibus fuerint affecti, debere Italos sibi favere, dum majorum suorum injurias persequuntur. Quapropter Arius de communi illa Judæorum & Spartanorum origine, velut re explorata & comperta non differit, sed ut re fortuito sibi cognita ex libro, cujus nec titulum, nec auctorem indicat, propter obscuritatem videlicet: *εὐρέθη ἐν γραφῇ, Inventum est in scriptura:* & apud Josephum: *εἰρηρῶντες γραφῇ πρὸς ἑσέσδω.* Legentes scripturam quamdam reperimus. Videtur autem scriptum habuisse liber ille, Judæos Abrahami sobolem, Cretensium Idaorum colonos esse, Cretenses vero Spartanorum. Id è re nata arripuit Arius, atque hinc collegit vel Abrahamum illum, Judæorum parentem, ex Spartanis quoque esse ortum, itidem ut posteros ejus Judæos; vel Spartanos itidem ut Judæos ex Abrahamo prodiisse: si verum fuisset prius illud, non valde antiquum utique id esse posse, nec ignorari potuisse, propter nimis recentem rei memoriam, claraque tam egregie ac nobilis civis sui apud se mansura fuisset vestigia, quæ cum extarent plane nulla, unum superesse, ut Spartanos, perinde ac Judæos, Abrahami progeniem esse agnosceret. Quod in tanta originis obscuritate, qualis illa erat Lacedæmoniorum, impune credere & dicere licuit. Cujus originis dubiæ ac controversæ conscius Arius vetustissimum ac clarissimum genti suæ auctorem & parentem, qualem fuisse Abrahamum acceperat, adscribere posse putavit. Simili ratiocinatione uti necesse est eos, qui Arium putant idcirco Jonathæ scripsisse, Spartanos esse fratres Judæorum, quod à Judæo Spartone Bacchi commilitone Thebis profecto, cujus meminit Claudius Iolaus apud Stephanum, ortos utroque crediderit; atque ita Judæum illum Spartonem cum alio Spartone Phoronei filio, Spartæ; juxta nonnullos, conditor confuderit. Nam si Spartonem communem gentis utriusque auctorem esse censuit Arius, Abrahamo progenitum eum credere debuit.

XI. Eandem representavit Epistolam Josephus, in libris Judaicæ ἀρχαιολογίας, sed ita ut à legitima Machabaici Historici sententia prorsus aberret. Rex utriusque contentione apparebit. Sic Machabaicus: *ἦν πατρῶσιν ἀπεσάλπισαν ἐπιστολαὶ πρὸς ὄνιαν τὸν ἀρχιερέα ὡς ἀρτίου τῶ βασιλευστος ἐν ὕμνῳ, ὃν ἐστὶ ἀδελφοὶ ἡμεῖς, ὡς (lego, ὄν) τὸ ἀντιγραφοῦ ὑποκρίται. καὶ ἐπεδέξατο ὄνιαν τὸν ἀνδρα τὸν ἀπεσάλπισον ἐν δόξῃ, & ἔλαβεν τὴν ἐπιστολὰς, ἐν αἷς διισαφίτη θεὸς συμμοχὰς & φιλίας καὶ ἡμεῖς οὐδ' ἀπαρῆσθαις τῶν ὄντων, ὡς ἀποκρίσιν ἐχόντες τὰ βιβλία τὰ ἄγια τὰ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμεῖς, ἐπιερχομένων ἀποσεῖλαι πρὸς ὄνιαν ἀδελφοῦν καὶ φιλίας ἀνανώσασθαι, πρὸς τὸ μὴ ἐξαλλοθῆναι ὕμῶν.* Jampridem misse erant epistolæ ad Oniam summum Sacerdotem ab Ario qui regnabat apud vos, quod estis fratres nostri; quarum exemplar subnexum est. Et Onias virum qui missus fuerat, honorifice accepit, & accepit literas, in quibus significabatur de societate & amicitia. Nos igitur his non indigentes, solatio habentes Libros sanctos qui sunt in manibus nostris, aggressi sumus mittere ad renovandam germanitatem & amicitiam, ne alieni à vobis efficiamur. Apertissima sententia: Oniam ait jampridem ab Ario literas accepisse, in quibus de gentis utriusque Judææ & Spartanæ germanitate scriptum erat, legatum honorifice fuisse susceptum, & literas quoque ipsas, quæ societatem & amicitiam proponebant: qua societate quanquam tuto carere possint Judæi, omnem spem & solatium in Sacrorum Voluminum pollicitationibus repositum habentes, conditionem tamen ipsos accipere, ac liber

benter

benter amicitiam & germanitatem renovare cum Spartanis, ne amicitia solvatur nexus, ac neglecta societas diuturnitate extabescat. Sic intellexit Vulgatus Interpres, sic Syrus. Longe vero aliter Josephus: nam istæc: ἡμεῖς ἔν ἀφροσδέεις τῶτων ὄντες, Nos igitur his non indigentes, refert, non ad, συμμαχίας ἢ φιλίας, societate & amicitia, quæ proxime præcedunt; sed ad, ἀπερὶ αὐτῶν ἐπιστολῶν, ὅτι ἐστὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν. Missæ sunt epistole, quod estis fratres nostri; atque ita exponit: ἢ δὲ ὁμοῖοι τῆς τοιαύτης διαπόλιξέως. Non indigentes hujusmodi declaratione. Tum quod subest in Machabaico: Ὁδὲ ἀλλοτρίων ἐργῶν τὰ ἐκείλια τὰ ἄγρια τὰ ἐν ταῖς χερσὶν ἡμῶν. Solatio habentes Libros sacros qui sunt in manibus nostris, sic reddit Josephus; διὰ τὸ ἐκ τῶν ἱερῶν ἡμῶν πεπιστῶσθαι γραμμάτων. Quod sacra nostra litera his fidem fecerint: hoc est, ejusmodi significatione, & admonitione nobis opus non erat, ea nempe qua de germanitate nostra nos monuistis, quippe quam jam ex Libris nostris sacris compertam habebamus. Velim æquus & attentus Lector totam Machabaici Scriptoris pericopen expendat, & cum antecedentibus ac sequentibus controversam ῥῆσιν confligat, omnino intelliget ea, quorum ἀφροσδέεις Judæos esse scribit Jonathas, esse συμμαχίαν & φιλίαν Spartanorum, quarum proxime præcedit & subest mentio. Nam si id sibi voluisset Jonathas, Judæos non eguisse admonitione illa, qua de germanitate sua cum Spartanis docebantur, dixisset utique, ἡμεῖς ἔν ἀφροσδέεις πάντες: Nos igitur non indigentes ea. Nunc cum dixerit τῶτων, harum, manifestum est respexisse ad συμμαχίαν & φιλίαν proximè commemoratas. Quod opponit autem Grotius, hujus interpretationis asseritor, Ὁδὲ ἀλλοτρίων hic significare ἀπόδειξιν, velut nono capite prioris hujus Machabaici: παρεκάλει τὰς Ναυαταίους ἀπὸ τῶν ἀποδείξιν αὐτοῖς τῶν ἀποσποδῶν αὐτῶν τῶν πολλῶν, vanum & frivolum est: nam παρεκάλει, illic non usurpatur pro ἀπέδειξε, sed pro ἐπέδειξε, ἐδήδη, ἠξίωσε: Vulgata, rogavit. Et Ὁδὲ ἀλλοτρίων, adhortationem, deprecationem, evocationem, significare fateor; ἀπόδειξιν, prorsus nego. Perperam igitur Jonathæ epistolam interpolavit, & adulteravit Josephus; quemadmodum & illam Arii, uti rectè animadvertit Scaliger in Canonibus Isagogicis. Quod si cui nostra hæc de Judæorum & Spartanorum consanguinitate conjectura non satisfacit, alteram afferemus infra: nam in re dubia & incerta suspicionibus patet locus, & quæcunque probabilitatem habent aliquam & similitudinem veri, confidenter & utiliter proponi possunt.

1. Mach. 9. 15.

Scalig. Can. Isag. lib. 3.

XII. In plerisque Minoi & Rhadamanthi convenit, ætate, patria, parentibus, quæ nobis iidem argumento esse possunt, & hunc quoque ad Mosi exemplar à Mythologis esse adornatum. Nominis origo obscura est & incerta. Hanc proponit Eustathius, ἐπεὶ ἢ μητὴρ ἑμῶν, κατέτι πᾶν ἑσπικῶς διετίθη ἀεὶ τὰ ῥόδα, ἀπὸ δ' αὐτῶν ἀρπάσας τῶν εὐς ἀεζήχαστο. Quia mater ejus insanit, hoc est insana cupiditate affecta fuit erga rosas, quas ipsi taurus præbuit, à quo rapta est. Quod valde ineptum est. Ex Oriente petenda fuit nominis hujus origo: nempe ex ררה, quod est, castigavit, erudit, subegit, præfuit, dominatus est; unde רררר, pedagogus, præceptor: & ex כננת, terruit. Ita ut ex כננת רררר, quod Præceptorem terribilem sonat, constat fit nomen Rhadamanthios. Illius ecquod sit apud inferos officium, malo Virgilio verbis, quam meis Virgil. Æn. 6. referre:

Rhadamanthys idem as Mosi. Eustath. in Iliad. 5.

Gnosius hæc Rhadamanthus habet durissima regna,
 Castigatque, auditque dolos, subigitque fateri,
 Quæ quis apud superos furto letatus inani,
 Distulit in seivam commissa piacula mortem.
 Continuo fontes ultrix accincta flagello
 Tisiphone quatit insultans.

Atqui id in Mosem aptissime convenit, qui & severas leges Ebræis dixit, & si qui eas perrumpere auderent, acerbissimis suppliciis punivit. Hoc autem munere apud inferos defungi Rhadamanthyn sinxerunt Veteres, quod dum viveret, juri dicundo fuisset à Minoë præfectus. Sunt qui legumlatorem fuisse dicant, alii primum legum repertorem. Ex Ephoro autem refert Strabo imitatore fuisse Minoem præsci cujusdam Rhadamanthios, qui primus Cretensibus leges constituerit, à Jove eas se accepisse fingens. Has inter Rhadamanthios leges memorabilis illa erat, quæ vetabat ne per Deum quis juraret, nomenque Dei temere usurparet, ὑπὲρ τῶ μη θεῶν ὀνομαζέσθαι ἐπὶ πᾶν. Ne Deus omnino nominaretur, inquit Eustathius; per anserem vero, aut canem, aut arietem, aut quid simile, & jurabat ipse, & alios jurare jubebat; quod & à Soerate factum ferunt. Atque id Rhadamanthios juramentum quamobrem inter Proverbia retulerint Græci Paræmiographi Zenobius, & Apostolius, & post illos deinde Erasmus, prorsus non video. Ipsissima autem Mosi lex est: Non assumes nomen Dei tui in vanum: nec enim habebit infontem Dominus eum, qui assumerit nomen Dei sui frustra. Virgam, dum jura reddit, manu tenere Rhadamanthyn ait Plato, in quo Mosi vir-

Strab. lib. 10.

Eustath. in Hom. Odyss. 7. Zenob. Cent. 5. Proverb. 81. Apostol. Cent. 17. Prov. 7. Erasim. Chil. 1. Cent. 9. Prov. 31. Exod. 20. 7.